

Sygn. akt VI ACa 560/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Małgorzata Manowska

Sędzia SA – Agata Zając (spr.)

Sędzia SO (del.) – Aleksandra Łaczyńska - Mendakiewicz

Protokolant: – sekr. sądowy Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego J. W.

o zawarciu umowy przyłączenia do sieci

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 15 stycznia 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 85/12

I oddala apelację;

II zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) Sp. z o.o. w P. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 560/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2009 r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek J. W., orzekł zawarcie umowy o przyłączenie Farmy Wiatrowej (...) do sieci elektroenergetycznej (...) sp. z o.o., stanowiącej załącznik do decyzji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...) S.A., zarzucając:

- naruszenie art. 7 ust. 1 prawa energetycznego polegające na przyjęciu, że wynikający z tego przepisu publicznoprawny obowiązek zawierania umowy o przyłączenie dotyczy również przyłączania innych przedsiębiorstw energetycznych tj. wytwórców

- naruszenie art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. przez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia,

- błędną ocenę stanu faktycznego polegającą na przyjęciu, że wnioskodawca spełnia warunki przyłączenia, wynikające z dokumentu o nazwie Warunki przyłączenia

- naruszenie art. 7 ust. 1 i ust. 3 PE - brak ustalenia spełnienia przesłanek publicznoprawnego obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie, tj. istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia, posiadania przez zainteresowanego tytułu prawnego do korzystania z obiektu przyłączanego oraz spełnienia przez zainteresowanego warunków przyłączenia do sieci i odbioru

- błędną ocenę stanu faktycznego polegającą na przyjęciu, że doszło do zawarcia umowy o przyłączenie ze strony (...) oraz w konsekwencji naruszenie art. 8 ust. 1 prawa energetycznego poprzez ego zastosowanie w sytuacji, gdy nie została spełniona jedna z przesłanek rozstrzygnięcia sporu przez Prezesa URE

- naruszenie art. 7 ust. 5 Dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 27 września 2001 r. przez brak uwzględnienia interesów innych zainteresowanych przyłączeniem

- naruszenie art. 28 k.p.a. polegające na niewezwaniu do udziału w postępowaniu administracyjnym innych podmiotów – wytwórców zainteresowanych przyłączeniem do stacji W.

- naruszenie art. 107 k.p.a. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu decyzji podstawy uprawnej upoważniającej dyrektora oddziału URE do wydania decyzji z upoważnienia Prezesa

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 837 zł tytułem kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 7 maja 2009 r. J. W. wniósł o rozstrzygnięcie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki sporu z (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. dotyczącego zawarcia umowy przyłączenia do sieci elektroenergetycznej obiektu o mocy przyłączeniowej 450 MW oświadczając, że w oparciu o otrzymane od (...) sp. z o.o. warunki przyłączenia rozpoczął realizację inwestycji – uzyskał decyzję o warunkach zabudowy elektrowni, posiada wykonaną dokumentację geologiczną, projekt budowy i projekt przyłącza elektroenergetycznego oraz wniósł przedpłatę na zakup dwu turbin do wytwarzania energii elektrycznej.

Do wniosku zainteresowany dołączył:

- otrzymane od (...) warunki przyłączenia z 3 lipca 2008 r.

- pismo (...) z 3 lipca 2008 r. informujące o istnieniu możliwości przyłączenia obiektu zainteresowanego do sieci zgodnie z jego wnioskiem z 11 kwietnia 2008 r. i zawierające propozycje podpisania przesłanego projektu umowy po zapoznaniu się z przesłanymi warunkami przyłączenia

- pismo (...) z dnia 28 kwietnia 2009 r. zawierające informację, że ze względu na zawarcie przez (...) umów o przyłączenie z innymi inwestorami, warunki techniczne uniemożliwiają przyłączenie do sieci fermy wiatrowej zainteresowanego oraz podjęciu decyzji o zamówieniu ekspertyzy wpływu przyłączenia jednostek wytwórczych na pracę sieci średniego napięcia w celu określenia możliwości przyłączenia do tej sieci obiektu zainteresowanego i podjęciu ostatecznej decyzji co do przyłączenia po zapoznaniu się z wynikami analizy.

Prezes URE pismem z dnia 13 maja 2009 r. zawiadomił strony o wszczęciu postępowania administracyjnego, wzywając do przedłożenia informacji i wyjaśnień.

W toku postępowania w piśmie z dnia 27 maja 2009 r. (...) przedstawiła stosowne wyjaśnienia i dokumenty, potwierdzając wydanie warunków przyłączenia i przesłanie ich z projektem umowy do wnioskodawcy, a także przyznając, że w dniu 24 kwietnia 2009 r., kiedy otrzymała od J. W. podpisana jednostronnie umowę, możliwości przyłączenia do sieci SN obiektu wnioskodawcy były wyczerpane w związku z zawartymi wcześniej umowami.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Prezes URE wydał decyzję o zawarciu umowy uznając, że wydanie przez (...) dokumentu „Warunki przyłączenia” świadczy o istnieniu określonych w art. 7 ust. 1 i 3 PE przesłanek ustawowych do jej zawarcia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że wydania zaskarżonej decyzji nie poprzedziło przeprowadzenie analizy istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia farmy wiatrowej zainteresowanego do sieci elektroenergetycznej. W aktach administracyjnych nie ma dokumentów, które potwierdzałyby uzyskanie przez J. W. decyzji o warunkach zabudowy oraz podjęcie przez zainteresowanego innych działań w celu spełnienia wymagań technicznych niezbędnych do przyłączenia obiektu, Prezes URE nie wezwał też przedsiębiorcy do ich przedłożenia.

Niesporne jest, że przyłączany obiekt nie istnieje, a przedsiębiorca wniósł zaledwie przedpłatę na zakup turbin wiatrowych, brak więc podstaw do uznania, że przed wydaniem zaskarżonej decyzji istniały techniczne warunki przyłączenia obiektu do sieci.

Pozwany nie sprawdził też, czy zainteresowany posiada środki finansowe niezbędne do realizacji inwestycji i nie dokonał analizy finansowej pozwalającej na ekonomiczną ocenę planowanego przyłączenia, ustalenie wysokości koniecznych nakładów oraz ocenę, czy ponoszenie tych kosztów przez odbiorców jest uzasadnione potrzebami użytkowników czy też będzie służyć jedynie interesowi samego wytwórcy.

Powołując wyrok Sądu Najwyższego w sprawie III SK 33/11 Sąd Okręgowy wskazał, że obowiązek rozbudowy sieci, w o którym mowa w art. 4 i 9e ust. 3 pkt 3 i 4 PE nie ma związku z potrzebą przyłączenia nowych wytwórców, ale z utrzymaniem spójności i prawidłowego działania systemu elektroenergetycznego. Sąd Okręgowy zauważył, że całość kosztów utrzymania i eksploatacji sieci jest ponoszona przez odbiorców za pośrednictwem stawek taryfowych za zużytą energię elektryczną, tym bardziej więc konieczne i uzasadnione jest przeprowadzenie analizy ekonomicznej inwestycji w celu ustalenia, że będzie służyć zaspokajania potrzeb odbiorców i dopiero w takim przypadku będzie możliwe stwierdzenie, że istnieją ekonomiczne warunki przyłączenia. W przeciwnym razie, zdaniem Sądu Okręgowego, przyłączenie powinno być realizowane na zasadach komercyjnych (art. 7 ust. 9 PE), na koszt i ryzyko ekonomiczne wytwórcy dążącego do przyłączenia jego obiektu do sieci elektroenergetycznej.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja została wydana bez przeprowadzenia postępowania dowodowego pozwalającego na ustalenie, że zostały spełnione wszystkie wymienione w art. 7 PE przesłanki nakładające na powoda publicznoprawny obowiązek zawarcia z zainteresowanym umowy przyłączenia farmy wiatrowej do sieci elektroenergetycznej, a wydanie decyzji wyłącznie w oparciu o fakt wydania przez powoda dokumentu „Warunki przyłączenia” uniemożliwia weryfikację prawidłowości jej wydania przez Sąd wobec braku jakichkolwiek parametrów które mogłyby być poddane kontroli.

Sąd Okręgowy uznał w konsekwencji za zasadne zarzuty odwołania dotyczące nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego i błędnej oceny stanu faktycznego, a także naruszenia przepisów art. 7 ust. 1 i 3 PE, art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 5 Dyrektywy 2001/77/WE, także art. 7 Konstytucji RP i art. 6 k.p.a.

Za bezzasadny Sąd Okręgowy uznał natomiast zarzut naruszenia art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 5 Dyrektywy uznając, że udział w postępowaniu innych wytwórców nie jest konieczny.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł pozwany, skarżąc wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm

przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Skarżący podniósł zarzuty:

1. naruszenia art. 7 ust. 1 prawa energetycznego przez jego błędną wykładnię i uznanie, że :
 - wydanie przez przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia nie potwierdza istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci, na skutek czego Sąd uznał, że fakt ten nie spowodował powstania po stronie powoda obowiązkiem zawarcia umowy o przyłączenie do sieci
 - uzyskanie decyzji „o warunkach zabudowy” jest konieczne dla potwierdzenia istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci;
 - istnienie zrealizowanego obiektu budowlanego (farmy wiatrowe) w chwili wydania decyzji jest konieczne dla stwierdzenia istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci;
 - posiadanie przez zainteresowanego środków finansowych na realizację inwestycji jest konieczną przesłanką dla ustalenia istnienia ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci;
2. naruszenia art. 7 ust. 3 PE poprzez niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że w sprawie zachodzi okoliczność uzasadniająca odmowę stwierdzenia istnienia obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z uwagi na brak posiadania przez zainteresowanego tytułu prawnego do nieruchomości;
3. naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji uznanie, że pozwany w trakcie prowadzenia postępowania administracyjnego nie ustalił istnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia do sieci, zainteresowany nie dysponuje tytułem prawnym do nieruchomości, nie otrzymał decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, a także nie posiada środków finansowych na zrealizowanie zamierzonej inwestycji;
4. naruszenia art. 7 ust. 2 i ust. 5 Dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. przez ich błędną wykładnię i uznanie, że nie zostały zastosowane przez pozwanego do wykładni przepisów ustawy PE;
5. naruszenia art. 7 Konstytucji RP oraz art. 6 k.p.a. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że pozwany działał niezgodnie z przepisami obowiązującego prawa.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór między powodem a zainteresowanym dotyczył przede wszystkim kwestii istnienia po stronie powoda obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie farmy wiatrowej zainteresowanego do sieci elektroenergetycznej.

Niewątpliwie postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie – Sądem ochrony Konkurencji i Konsumentów wywołane wniesieniem odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jest pierwszoinstancyjnym postępowaniem merytorycznym, co oznacza, iż Sąd ten zobligowany jest do rozstrzygnięcia sporu – w tym wypadku dotyczącego kwestii istnienia obowiązku zawarcia umowy określonej treści.

Tym niemniej swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy opiera na ustaleniach faktycznych dokonanych w oparciu o oferowane przez strony dowody.

Dla rozstrzygnięcia sprawy istotne było przede wszystkim ustalenie, czy w dacie orzekania spełnione zostały warunki techniczne i ekonomiczne do przyłączenia zainteresowanego do sieci powoda. Jedynymi dowodami jakimi dysponował Sąd Okręgowy wydając zaskarżone orzeczenie były dokumenty złożone w toku postępowania

administracyjnego, a więc otrzymane przez zainteresowanego od (...) warunki przyłączenia z 3 lipca 2008 r., pismo z tej samej daty informujące o istnieniu możliwości przyłączenia obiektu zainteresowanego do sieci zgodnie z jego wnioskiem z 11 kwietnia 2008 r. i zawierające propozycje podpisania przesłanego projektu umowy po zapoznaniu się z przesłanymi warunkami przyłączenia oraz pismo (...) z dnia 28 kwietnia 2009 r. zawierające informację, że ze względu na zawarcie przez (...) umów o przyłączenie z innymi inwestorami, warunki techniczne uniemożliwiają przyłączenie do sieci fermy wiatrowej zainteresowanego oraz podjęciu decyzji o zamówieniu ekspertyzy wpływu przyłączenia jednostek wytwórczych na pracę sieci średniego napięcia w celu określenia możliwości przyłączenia do tej sieci obiektu zainteresowanego i podjęciu ostatecznej decyzji co do przyłączenia po zapoznaniu się z wynikami analizy.

Na tych też dokumentach Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oparł zaskarżoną decyzję stwierdzając obowiązek zawarcia umowy o treści wskazanej w decyzji.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 33/11 (OSNP 2013/9-10/120) wskazał, że warunki przyłączenia określają tylko kwestie techniczne, co wynika wprost z § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. z 2007 r. Nr 93, poz. 623). Warunki przyłączenia nie odnoszą się zaś w ogóle do przesłanki technicznej możliwości przyłączenia źródła energii ekonomicznej zasadności koniecznych do tego inwestycji (wykraczających poza samą realizację przyłączenia), zatem wydanie warunków przyłączenia nie przesądza o istnieniu warunków technicznych i ekonomicznych do dokonania przyłączenia w sytuacji, kiedy przedmiot zainteresowany przyłączeniem do sieci kwestionuje warunki umowy o przyłączenie. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki rozstrzygając spór i wydając decyzję w trybie art. 8 ust. 1 ustawy prawo energetyczne zobowiązany jest więc najpierw ustalić, czy na przedsiębiorstwie spoczywał obowiązek zawarcia umowy z art. 7 ust. 1 ustawy, a więc czy istniały warunki przyłączenia do sieci, a następnie dopiero ocenić, które z postanowień projektu umowy wymagają zmian.

Tym samym za bezzasadne należy uznać podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego w zakresie błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 7 prawa energetycznego, jak bowiem trafnie wskazał Sąd Okręgowy pozwany nie dokonał ustaleń niezbędnych dla stwierdzenia czy w dacie wydania decyzji istniały warunki przyłączenia do sieci, zaś w postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie zostały przedstawione żadne dowody pozwalające na dokonanie ustaleń w tym zakresie przez ten Sąd.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznając, że zostały spełnione warunki przyłączenia, oparł się jedynie na fakcie wydania przez powoda dokumentu dotyczącego warunków przyłączenia, nie dokonując żadnych ustaleń co do istnienia warunków ekonomicznych przyłączenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, że kwestie warunków technicznych i ekonomicznych są ze sobą ściśle powiązane albowiem przesłanka natury technicznej sprowadza się do rzetelnej analizy ekonomicznej opłacalności przyłączenia do sieci. Kluczowe znaczenie ma zatem istnienie ekonomicznych warunków do zawarcia umowy przyłączeniowej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, opierając się wyłącznie na treści warunków przyłączenia wydanych przez powoda pominął też okoliczność, że samo wymienienie w tym dokumencie inwestycji sieciowych koniecznych do bezpiecznego przyłączenia nie oznacza, że przedsiębiorstwo sieciowe dysponuje środkami finansowymi na ich realizację.

Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 33/11 wskazał, że przepis art. 7 ust. 5 prawa energetycznego nakładający na niektóre przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek rozbudowy sieci oraz finansowania rozbudowy sieci na potrzeby przyłączenia różnych podmiotów, nie ma charakteru bezwzględnego i aktualizuje się na określonym w tym przepisie warunkach. Obowiązek ten spoczywa na przedsiębiorstwie energetycznym tylko i wyłącznie w zakresie wynikającym z przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 9 oraz art. 46 prawa energetycznego oraz w zakresie wynikającym z założeń lub planów, o których w art. 19 i 20 tej ustawy. W sytuacji kiedy takich planów brak lub też rozbudowa sieci nie jest ujęta w założeniach oraz planach, o których mowa w art. 19 i 20 prawa energetycznego, brak jest podstaw, aby odwołać się do planów z art. 16 prawa energetycznego. Zdaniem Sądu Najwyższego przepis art. 7 ust. 5 ustawy nie odwołuje się w swej treści do planów z art. 16. W braku ustaleń dotyczących uwzględnienia farmy wiatrowej zainteresowanego w założeniach lub planach, o

których mowa w tym przepisie, nie mógł zatem stanowić podstawy prawnej dla ustalenia wobec powoda obowiązku rozbudowy nie własny koszt sieci energetycznej w celu przyłączenia zainteresowanego.

Przepis art. 7 ust. 5 prawa energetycznego nie jest jedynym przepisem, który nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek rozbudowy sieci. Obowiązek rozbudowy sieci wynika również z art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 3 i 4 prawa energetycznego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto już, że obowiązek rozbudowy sieci wynika również z art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 3 i 4 prawa energetycznego (wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2011 r., III SK 42/10, LEX nr 898422). Jednakże, obowiązek rozbudowy sieci, o którym mowa w innych przepisach prawa energetycznego (art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 3 i 4) nie ma związku z rozbudową sieci na potrzeby przyłączenia nowych podmiotów, lecz utrzymania spójności i prawidłowego działania systemu energetycznego. Jest to więc obowiązek budowy odpowiednich połączeń między sieciami należącymi do poszczególnych przedsiębiorstw energetycznych, obowiązek ich modernizacji, w tym w celu podniesienia poziomu dopuszczalnych obciążeń w związku ze zwiększonym zapotrzebowaniem na moc. Z przepisów tych nie wynika jednak, by publicznoprawny obowiązek dbałości o stan sieci przesyłowej i dystrybucyjnej rozciągał się na inwestycje "wymuszone" przez przyłączenia kolejnych podmiotów (zwłaszcza w sytuacji, gdy obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie ma charakter obowiązku warunkowego). W niniejszej sprawie obowiązek rozbudowy przez powoda własnej sieci w związku z przyłączaniem do niej nowych instalacji, w tym farmy wiatrowej zainteresowanego, można byłoby oprzeć na art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 3 i 4 Prawa energetycznego, gdyby spełnione były przesłanki art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, a wskazywana przez powoda konieczność rozbudowy sieci podyktowana była nie tyle przyłączeniem zainteresowanego lub innych podmiotów, co koniecznością obowiązków ciążących na powodzie na podstawie art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 3 i 4 prawa energetycznego (z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 r. III SK 33/11).

Nie są też zasadne zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 7 ust. 3 prawa energetycznego, gdyż wprawdzie wybudowanie urządzeń wytwarzających energię elektryczną wymaga poniesienia ogromnych nakładów finansowych, uzyskania niezbędnych zezwoleń budowlanych, itp., a podjęcie się przez zainteresowanego realizacji takiej inwestycji bez uprzedniego uzyskania warunków przyłączenia do sieci i zawarcia umowy w tym zakresie, stanowiących gwarancję możliwości rozpoczęcia działalności w zakresie wytwarzania energii, byłoby działaniem obciążonym znacznym ryzykiem (porównaj wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 26 kwietnia 2012 r., VI ACa 1500/11 - niepubl., z 19 lutego 2010 r., VI ACa 1142/09, Apel. W-wa 2010/4/38), jednak istotne znaczenie ma też kwestia realności powstania planowanej inwestycji. Trudno bowiem wymagać od powoda aby podjął ciężar rozbudowy sieci na potrzeby podłączenia inwestycji, która może nie powstać. Tymczasem zainteresowany w toku postępowania nie zajął żadnego stanowiska w kwestii odwołania i nie wyraził zainteresowania ani przebiegiem postępowania, ani jego wynikiem. W ocenie Sądu Apelacyjnego dla spełnienia wymagania określonego w art. 7 ust. 3 prawa energetycznego niezbędne jest też posiadanie tytułu prawnego do nieruchomości, na której dokonane zostaną naniesienia, zaś zainteresowany takiego tytułu prawnego także nie przedstawił, zatem zarzut apelacji w tym zakresie pozbawiony jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych (porównaj wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 lutego 2010 r. VI ACa 1142/09, Apel. W-wa 2010/4/38).

Za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznał też zarzuty naruszenia art. 7 ust. 2 i ust. 5 Dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz art. 7 Konstytucji RP i art. 6 k.p.c.

Sąd Okręgowy nie zanegował bowiem ciążącego na powodzie obowiązku zawierania umów o przyłączenie wskazując jedynie na brak wykazania, aby w niniejszej sprawie taki obowiązek po stronie powoda powstał z uwagi na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 7 ustawy prawo energetyczne.

Mając na względzie powyższe okoliczności i uznając podniesione w apelacji zarzuty za bezzasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.